

עפ"ג 8111/07/22 - בהגת אלרמילי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ג 8111-07-22 אלרמילי(אסיר) נ' מדינת ישראל

מספר בקשה: 6

בפני כבוד הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ- אב"ד

כבוד השופט יואל עדן

כבוד השופטת פאני גילת כהן

המבקש:

בהגת אלרמילי

ע"י ב"כ עוה"ד אבי חימי ואלברט הראל

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ספיר אלון

החלטה

ביום 7.12.22 ניתן בערעור זה פסק דין במסגרתו התקבל הערעור בחלקו, כך שעונש המאסר אשר הוטל על המערער הועמד על 15 חודשים. במועד מתן פסק הדין היה המערער נתון במאסר בעקבות פסק דין בערעור אחר (עפ"ג 41753-03-22 וערעור שכנגד עפ"ג 69305-03-22 - להלן: "**הערעור האחר**").

בפסק הדין בערעור זה לא נקבע מועד התייצבות המערער לתחילת מאסרו הנוכחי. כמו כן, לא באה קביעה ביחס לאופן נשיאת עונשי המאסר בערעור זה ביחס לערעור האחר.

לאחר מתן פסק הדין, נטען ע"י ב"כ המערער כי לאור סעיף 45(ב) לחוק העונשין נבלעת תקופת המאסר אשר המערער החל לרצות בערעור האחר במלואה בתקופת המאסר אשר נקבעה בערעור זה, והתבקש להורות כי המערער נדרש לרצות את עונש 15 חודשי המאסר החל מיום תחילת ריצוי עונש המאסר בערעור האחר שהחל ביום 13.11.22, וכי עונש המאסר שהוטל עליו במסגרת הערעור האחר, ירוצה בחופף לעונש המאסר שהוטל עליו במסגרת הערעור הנוכחי.

ב"כ המשיבה, מנגד, עותרים למתן הוראה כי עונש המאסר שנקבע בערעור זה, ירוצה במצטבר לכל עונש אחר אותו מרצה המערער.

ב"כ הצדדים הגישו נימוקים מפורטים לעתירותיהם כאמור והודיעו שאין מניעה מבחינתם כי החלטה תינתן על פי כתבי הטענות ללא צורך בקיום דיון.

לאחר בחינת הטענות שהועלו ע"י שני הצדדים, באנו למסקנה כי אין מקום ליתן החלטה נוספת על האמור בפסק הדין,

הואיל ומשניתן פסק הדין הסתיים ההליך, וכמו כן לכל אחת מהסוגיות הנטענות קיימת הוראת דין הקובעת את אשר ייעשה כברירת מחדל, בהעדר הוראה בפסק הדין.

פסק הדין בערעור זה ניתן כאמור ביום 7.12.22. מי מהצדדים בהליך זה לא העלה באף שלב, לא בהודעת הערעור, לא בדיון אשר התקיים בערעור, ולא בדיון בו ניתן פסק הדין, כל טענה או בקשה ביחס למועד התייצבות המערער לתחילת ריצוי המאסר, או ביחס לאופן ריצוי המאסר אל מול המאסר בערעור האחר.

הדיון בערעור הנוכחי התקיים ביום 2.11.22, כאשר פסק הדין בערעור האחר ניתן עוד ביום 21.9.22.

הטענות המועלות כעת אינן טכניות, אלא מדובר בטענות מהותיות אשר יכולה להיות להן משמעות ביחס לאורך תקופת המאסר הכוללת אשר ירוצה ע"י המערער, והמקום להעלאת טענות אלו היה במסגרת ההליך עצמו.

בית המשפט סיים את ההליך במתן פסק הדין, ואיננו מוצאים מקום, לאחר שניתן פסק הדין, ליתן הוראות אשר משמעותן האופרטיבית השפעה, אולי אף משמעותית, על תוצאת פסק הדין. בית המשפט קם מכיסאו במועד מתן פסק הדין - 7.12.22.

זאת ועוד, חוק העונשין קובע הוראות ברורות ומפורשות באשר למועד התייצבות למאסר, ובאשר למשמעות הטלת מאסר כאשר נאשם מרצה עונש מאסר אחר אותה עת, ר' סעיפים 43 ו-45 לחוק העונשין. סעיפים אלו קובעים את אשר יחול לכשביית המשפט לא נתן הוראה ביחס למי מהנושאים האמורים לעיל.

משכך, אין אנו מוצאים לנכון ליתן הוראה נוספת על האמור בפסק הדין בערעור זה.

יש להבהיר, כי אין בהפניה להוראות חוק העונשין כדי קביעה ביחס למערער עצמו, אלא מצאנו לנכון להפנות להוראות אלו על מנת להבהיר כי לא קמה חובה על בית המשפט לפרט במתן פסק דין ביחס לנושאים אלו.

אשר על כן, בקשות שני הצדדים נדחות.

ההחלטה תשלח לצדדים.

ניתנה היום, ד' טבת תשפ"ג, 28 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.

פאני גילת כהן,
שופטת

יואל עדן, שופט

רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה
אב"ד